

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: Madarak, fák
Megvalósulásának tervezett ideje: 2025. 05. 08-05.16-ig
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Sas szárnyhossz lemérése
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye: Duna-Ipoly Nemzeti Park Madarak fák napi játék

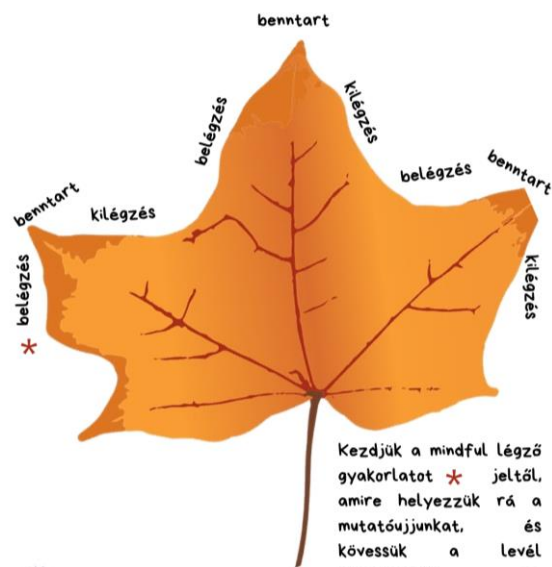
A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	A gyerekek gyűjtsenek tapasztalatokat, ismereteket (kiscsoport, középső), vagy mélyítsék el meglévő tudásukat (középső, nagycsoport) a madarakkal, fákkal kapcsolatban.
Feladatok:	Madarakkal és fákkal kapcsolatos tevékenységek, dalok, mondókák felajánlása.
Fejleszthető képességek:	Vizuális képességek (finommotorika, téri tájékozódás síkban, térben, színérzék, kreativitás, szem-kéz koordináció, vágás, sodrás egybefogás technikája), Gondolkodási képességek (emlékezet, figyelem, rövid és hosszú távú memória), Matematikai tartalmú tapasztalatok (számlálás, irányok, viszonzyszavak). Anyanyelvi képességek (Szókincsbővítés, fogalomalkotás, kifejezőkészség.) Zenei képességek (ritmusérzék, egyenletes lüktetés átvétele, tartása). Testi képességek (karizom, lábizom, hátizom, egyensúly, tájékozódás térben, taktilis érzékelés). Szabálytudat alakítása, szociális érzék (együttműködés, egymásra való odafigyelés, érzelmi intelligencia, egymás munkájának elismerése, egymás segítése, kapcsolattartó képesség)

Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység)	(Udvari) mozgásos játékok Favirágszirom fűjás levegőben tartása Madaras memória játékból párokat osztok a gyerekeknek, zenére körben járunk, mindenki a homlokára teszi a kapott kártyát, így kell
--	--

<p>megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<p>megkeresni a párt. Aki megtalálta mehet ki a mosdóba, vagy játszhatjuk a következő játék előtt is:</p> <p>Farönk kihúzó erdész játék: Körbe, hason fekvésben helyezkedjete el, fejetek a kör közepe felé nézzen, fogjatok kezet! Ti vagytok a farönkök, fatörzsek az erdész ki szeretne húzni egy farönköt közületek, hogy majd tüzet lehessen vele rakni, de ti ne engedjétek! Az erdész körben jár, az óvónővel, és mondja az aktuális verset/mondókát, a dal/vers/ mondóka eléneklése, elmondása után megpróbál valakit kihúzni a lábánál fogva a körből, a többi gyermek ezt nem engedi, szorítja a társa kezét. Ha sikerül kihúzni, akkor a kihúzott is körben járó erdész lesz, és ő fog húzni a következő körben (egyre többen mondjuk a verset/énekeljük a dalt). Ha a beszélgető kör végén játsszuk, egy idő után az erdészeket kiengedjük a mosdóba, hogy készülhessenek az udvarra, és új erdészt választunk.</p> <p>Fecskehang utánzó játék: Körben járás csipeszfogással (csórt imitálva), fel-le-oldalra-körözve mozgatják a madarakat.</p> <p>Csicsuri-csácsuri mondja az óvónő.</p> <p>Csipp, csipp, csipp: mondják a gyerekek.</p> <p>Ha találkoznak valakivel a gyerekek, pusztit adnak a csőrükkel egymásnak: 2 csipeszfogás összeérintése.</p> <p>Találd meg a fát!</p> <p>Egy gyermeknek bekötjük a szemét, majd egy fához vezetjük, és kérjük, hogy alaposan tapintsa végig, esetleg még meg is szaglászhatja. Majd vezessük vissza a kiinduló ponthoz, néhányszor forgassuk meg és vegyük le a szeméről a kendőt. Nyitott szemmel vizsgálja meg ismét a körülötte lévő fákat, és próbálja meg kitalálni, melyik volt az ő fája.</p> <p>https://mokastanitas.hu/blog/elolvasom/erdei-jatekok-52</p>
<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi és 	<p>Mentovics Éva: A tűz (részlet)</p> <p>Lehet barát vagy ellenség, attól függ, hogy hol lakik...</p>

<p>drámajátéko k</p>	<p>etetheted száraz gallyal: azt hiszed, hogy jóllakik? ... De lehet a barátod is: megfőzheti ételed, s hogyha fázol, lehelete melengeti testedet. https://www.operencia.com/mentovics-eva-a-tz/</p> <p>Kajtár Sándor: Találós mese LXXIX (részlet) Ő a levegő királya, Sok állat retteg, ha látja. Hatalmas a szárnyfeszítvja, Két méternél több kitárva. Karma erős, hosszú, éles, Csőre horgas, tekintélyes ... Magasra száll, ha vadászik, Két nagy szárnyán vitorlázik. https://www.poet.hu/vers/370384</p> <p>Sziklaszirten tanyázik, Levegőben vadászik. Csőre horgas, karma nagy, Magas égből le-lecsap. Szeme éles, nincs hibája, Ő a madarak királya. (sas) https://talaloskerdesek.mondokak.hu/talalos-kerdesek-madarakrol/</p> <p>Leveles légzőgyakorlat: Kisbogár, kukac keresi a helyét a levélen: Végigmegyünk az ujjunkkal a levélen a leírtak szerint.</p>
--------------------------	--

ŐSZI LEVÉL MINDFUL LÉGCZÉS

Kezdjük a mindful légző gyakorlatot * jeltől, amire helyezzük rá a mutatóujjunkat, és kövessük a levél nyomvonalát az instrukciók szerint.

www.nivo-kristaly.hu

file:///C:/Users/Rita/Downloads/O_szi_Mindful_Gyernekjo_ga_te_ve_kenyse_gek-1.pdf

Fecskehang utánzó anyanyelvi játék

madarak nevét mondom robot nyelven, szótagolva, vagy a hangokat külön-külön mondom: pl: c, i, n, e, g, e, vagy csak a szó elején/szó közepén/szó végén lévő szótagot mondom. A gyerekeknek ki kell találniuk, melyik madárról van szó. A gyerekekhez mérten differenciálva (kor, képességek) adom a feladatokat. Aki kitalálta, mehet udvari felszerelést venni.

Kakukktojás játék

Népmesék:

A rikító madár (Magyar népmese)

Az aranytollú madár (Magyar népmese)

A fekete madár (Német népmese)

A nyulacska harangocskája (Magyar népmese)

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<p>Balla Piroska: Tavaszi mondóka</p> <p>“Hüvelykujjam napsugár, Mutatóujjam kismadár, Középső ujjam lágy szellő, Gyűrűsujjam zöld erdő, A kisujjam kikelet, Elúzi a hideget.”</p> <p>https://www.facebook.com/dottywood20/posts/balla-piroska-tavaszi-mond%C3%B3kah%C3%BCvelykujjam-napsug%C3%A1rmutat%C3%B3ujjam-kismad%C3%A1rk%C3%B6z%C3%A9ps%C5%91-uj/1243310277342793/</p> <p>Fecskét látok, Szeplőt hányok, Selymet gombolyítok.</p> <p>https://youtube.com/watch?v=qsri_HV6zrQ&feature=shared</p> <p>Tíz kicsi indián · Modern Hungaria (refrén)</p> <p>Körtánc:</p> <p>Tíz kicsi indián,(lép, mellé zár-csárdás) tűz körül táncot jár (jobb lábbal előre lépés sarokkal talaj érintés, lábujj érintés a bal láb mellett, majd ugyan ez a bal lábal)</p> <p>Éjá-éjá-éjá-óóó (kör közepe felé haladás 3 lépéssel, a 3. lépésre a kart felemeljük, majd a zenére hátrafelé visszalépünk a kiinduló pontra, vagy: 3 lépésnél forgunk, és visszalépünk a kiinduló pontra)</p> <p>Tíz kicsi indián, tűz körül táncot jár</p> <p>Éjá-éjá-éjá-óóó</p> <p>Tíz kicsi indián, tűz körül táncot jár</p> <p>Éjá-éjá-éjá-óóó</p> <p>https://youtu.be/1_sTnQzoiQ0?feature=shared</p>
---	--

	<p>Weöres Sándor: Legyen álmod...(Altató)</p> <p>Takaród hadd igazítsam, puha párnád kisimítsam, legyen álmod kerek erdő, madaras rét, bokor ernyő.</p> <p>https://wsc.blogger.hu/2013/09/17/weores-sandor-legyen-almod</p>
<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka</p>	<p>tűz készítése színes papírcsíkból, karonhoz, kőhöz rögzítve alul:</p> <p>https://pin.it/7dwShnZyO</p> <p>madártollak: Válassz egy félbehajtott hosszú színes/fehér papírcsíkot! Tedd rá a toll sablont, rajzold körbe, vágd ki, majd vagdosd be! (Nagy csoportosok, ügyesebbek a körberajzolt toll sablont kivágják a vonal mentén, a kisebbeknek az óvónő vágja ki.) Választhatasz fehér papírcsíkot is, színezd színesre, majd erre rakd a sablont, vágd körbe, majd vágd be!</p> <p>https://pin.it/6um4tK9GG</p> <p>Madártollakból fejdísz készítés: Legalább 5 toll kivágása. Fejpánt készítés erős kartoncsík kidíszítésével.</p>

<https://pin.it/7zsf8yBnE>

<https://pin.it/4KdKsU26q>

Sas szárny készítés közösen, kivágott madártollakból (fejenként 1-5 toll vágás. Kiscsoportosok 1 -2 tollat vágunk, középsősök 3-at, Nagycsoportosok 5 db-ot készítenek,)

<https://pin.it/kdeGlvDcO>

Kartongitár színezés, díszítés – nagycsoportosokkal készülés a ballagásra

Gitárpánt sodrás fonalból

Rajz a születésnaposnak

Mozgás

- a mindennapos testmozgás játéka és feladatai

(Udvari) mozgásos játékok:

Felállás egyenes vonalban, az aktuális mondóka elmondása, miközben az egyenletest tapsoljuk, vagy dobantjuk. Minden elmondás után más-más feladatot hajtunk végre a vár körül., pl.

Futás

Oldalsó középtartásban röpködés

Szökdelés páros lábon

Magas térdemelés

sarokemelés

nyusziugrás

békaugrás

törpejárás

medvejárás (tenyér talajra érintésével vagy csak törzsdöntéssel és a 2 kar lógatásával)

sasszé

keresztmozgás: előkészítés: kaszáló mozdulat, majd bal kezddel érintsd meg jobb térdedet, úgy, hogy térdedet felemeled, majd jobb kezddel, bal térdedet. Ezt a mozgást folytasd folyamatosan.

napimádás: hátonfekvés, kar, láb megtartása a levegőben, amíg az óvónő 10-ig számol

bohóc: terpesz-zár a hozzá hangolt karmozgással együtt: terpesz + taps a fej fölött, láb zárása és karok leengedése a comb mellé.

pörgés-forgás saját tengely körül

Futójáték a Tűz- víz-repülő mintájára (futás, a vezényszóra az adott feladatot kell csinálni),

nyuszi: nyusziugrás/vagy fül magasba tartás,

Matróz: felmászás a bordásfalra, körülnézés

gólya (egy lábon egyensúlyozás)

kisgólya: (egy lábon állás térdet behajlítva)

sült hal

béka: békaugrás

hullám: gurulás hossz tengely körül

víz (kék szőnyeghez állás)

tűz (felmászás a bordásfalra)

repülő (lefekvés a talajra, kar oldalsó középtartásban)

felemelkedett repülő (fekvés, mellkas emelés, oldalsó középtartás)

távcső (hason fekvés, mellkas emelés, 2 kéz a szem előtt, úgy csinálunk, mintha belenézni a távcsőbe)

lombos fa (srégen magas tartásban a kar)

kisbokor (összekuporodás guggolásba, a térdet átölelve)

harang bordásfalon lógva lábemelés)

bölcső (hason fekve bokafogás)

palacsinta (gurulás hossz tengely irányban a talajon)

palacsinta (háton fekvés) gombóc (felülve összegömbölyödés)-

Megnevezem a palacsinta és a gombóc ízét

kidőlt fa,

	<p>medvejárás: gyorsan, vagy lassan, előre-, vagy hátrafelé, és (nagyobbaknál) megadott számú lépéssel kell végezni.</p> <p>Séta a: Békás-tóhoz Lovardához</p> <p>Egyensúlyozás fatörzsön (nagycsoportosok kipróbálhatják csukott szemmel)</p> <p>Labdagyakorlatok: Feldobás-elkapás gurítás a falhoz dobás: 2 kezes alsó bordásfalhoz, majd egymásnak</p> <p>Fészekfogó</p> <p>Akadálypálya a Duna-Ipoly Nemzeti Park munkatársai szervezésében.</p>
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • Matematikai tapasztalatok 	<p>Sas szárnyhossz lemérése:2 gyermek kitarja a karját, és egymás mellé áll, megmutatjuk, hol van a 2 m.</p> <p>Mosdóba menés előtt játék: Nevez meg madár fajtákat! Utánozzuk a hangját! vagy Nevez meg fa fajtákat (gyümölcsfák, fenyő..)! -Aki megnevezte, mehet a mosdóba.</p> <p>Hogyan óvjuk a fákat, madarakat? Hogyan nevezzük a fa részeit?</p> <p>Ismerd meg a fákat! https://jatsszunk-egyutt.hu/ismerd-meg-a-fakat/</p> <p>Mit eszik a madár?</p> <p>Madarak-fák napi program a Duna-Ipoly Nemzeti Parkkal a Békás-tónál(nagycsoportosok) és az óvodában (kiscsoportosok, középsősök).</p> <p>Séta a Lovardába</p> <p>Séták során nagy kövek gyűjtése (ezeket el is visszük az oviba)</p>

Séták során gyűjtünk, keresünk valamit (csak szemmel):

Például: madárfészket, madarakat, madárfajtákat pontosan meghatározva: rigót, gólyát, galambot, verebet, vagy vadkacsát, lombhullató vagy örökzöld fákat, fa fajtákat pontosan meghatározva (előbb bemutatunk egyet, majd megbeszéljük, hogy azt keressük).

<https://jatsszunk-egyutt.hu/kincskereso-kirandulas/>

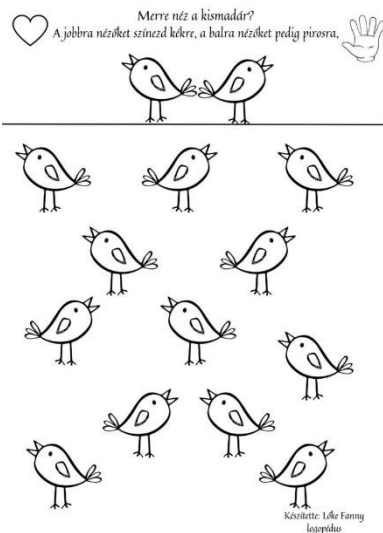
Hallgatózós csendjáték a szabadban: hányféle madárhangot hallasz?

Milyen más hangokat hallasz?

Feladatlapok, pl.:

vonalvezető,

számlós

<https://pin.it/4mCWm4W74>

Alkoss fát matematikai rudakból (Melyik hosszabb, melyik rövidebb?)

Melyik irányba nő az ága: felfelé, lefelé, balra, jobbra)

Fogászati bemutató

**Munka jellegű
tevékenységek**

Önkiszolgáló tevékenységek (terítés, asztal leszedése), Naposi feladatok –asztalnál ülés sorrendjében

Különböző megbízások, (pl. zsebkendő/gyümölcsös kosár hozása)

	<p>Öltözködés, gondozási teendők (fésülködés), rendrakás a csoportszobában, öltözőben.</p> <p>Ágyazás.</p> <p>Szükség esetén könyvek, rajzasztal és babakonyha felelős választása.</p> <p>Könyvfelelős: könyvek rendben tartása, a rend ellenőrzése, a gyerekek figyelmeztetése a rend megőrzésére, és arra, hogy vigyázzanak a könyvekre</p> <p>Függöny behúzó és összekötő felkéréssel alapon - tanulják a csomóköttést</p> <p>Nagyok segítségül hívása a kicsikhez.</p> <p>Napi szinten komposztfelelős kijelölése felkéréssel alapon - A gyümölcs pucolásából származó hulladék kiöntése a komposztálóba.</p> <p>Magaságyás gondozása</p>
<p>Differenciálás, tehetség gondozás, felzárkóztatás lehetőségei</p>	<p>Nagycsoportosok, ügyesebbek a körberajzolt toll sablont kivágják a vonal mentén, a kisebbeknek az óvónő vágja ki. A kisebbeknek elég csak 3 tollat vágniuk a fejdíszhez.</p> <p>Sas szárny készítés közösen, kivágott madártollakból (fejenként 1-5 toll vágás. Kiscsoportosok 1 -2 tollat vágunk, középsősök 3-at, Nagycsoportosok 5 db-ot készítenek)</p> <p>Fa alkotás matematikai rúdkészletből (Kisebbecknél csak a hosszúságot hasonlítjuk össze, a nagyobbaknak már az irányokat is meg kell nevezniük).</p> <p>Madárnév kitaláló anyanyelvi játék: A gyerekekhez mérten differenciálva (kor, képességek) adom a feladatokat</p>

A rikító madár (Magyar népmese)

Volt egyszer egy végtelen gazdag király, és volt neki három legény fia. Egyszer azt álmodta a király, hogy ha ő meghallaná a rikító madár hangját, megfiatalodna. Mondta hát a fiainak, menjenek mindenfelé a világban, tudják meg, létezik-e a rikító madár valahol. És amelyik elhozza, hogy ő hallhassa a hangját, annak a fiának adja a királyságát. Ha meg ketten hozzák el, mindketten fele-fele királyságot kapnak. A két öregebbik fiú együtt indult el. Mentek hetedhét országon keresztül, érdeklődtek mindenfelé a rikító madárról, de nem hallott arról senki. Meggondolták végül a dolgot, hogy ők nem szédelgik össze a világot egy madárért, s haza is mentek. A király még örült is nekik, de hiába, nem vitték a rikító madarat. A királynak

voltak tudósai, akik jósolgatták, hogy a legkisebb fia még úton van, s az jár majd szerencsével. Várta a király, várta, teltek-múltak az évek. A legkisebb fiú meg vándorolt egy óriási nagy erdős-hegyes vidéken, s elveszett benne. Már be is sötétedett, gondolta, erre senki nem lakik, mikor valami világosságot vett észre. Odamegy, s látja, egy ház ablaka világít. Illedelmesen bekopogtat, és egy vasorrú öregasszony nyitja ki az ajtót. Meglátja a fiút, s megijed, hol jár ez itt! Az ő fia a hétfejű sárkány, az erdejébe senki nem teheti a lábát, mert rögtön megeszi. - Máris jön, gyere, hadd bújtassalak el! Bújj a padka alá! Hazamegy a hétfejű sárkány, kérdi az anyját: - Ki járt itt? Förtelmes emberszagot érzek! Az asszony addig-addig mondta, hogy itt nem járt senki, míg a sárkány meg nem nyugodott. Akkor megvacsorázott, s újra elment őrizni az erdejét. A királyfi meg elmondta az öregasszonynak, mi járatban van, hogy a rikító madárról nem tud-e valamit. Mondja az öregasszony, hogy soha életében nem hallott rikító madárról, hanem az ő erdejükön túl él egy tengerparti róka, az tán tud valamit. - Én meg neked adom ezt a sípot, és amikor a tengerparthoz érsz, fújjál bele, előkerül a róka, s mindent megtesz, amit mondasz neki. Olyan róka az, hogy sok mindent tud. Napok múltával a fiú csakugyan odaért a tengerparthoz, széjjelnézett, és eszébe jutott a síp. Belefújt, hát csakugyan ott termett előtte a róka, s mindjárt azt kérdezte, mi a kívánsága. Mondja, hogy az apja mit álmodott, és a rikító madarat akarja neki hazavinni. Azt felelte a tengerparti róka, hogy itt jó helyen jár, tudja, kinek van ilyen madara, de az a király odaát lakik, túl a tengeren. Fogja meg a farkát, és átalúszik véle. A róka a királyfival beleugrott a vízbe, s hipp-hopp, máris ott voltak, még vizesek se lettek. Vezette a királyhoz, ő meg eltűnt. - Ha szükség lesz rám, fújjál csak a sípba! - mondta még a róka. A fiú szépen bement a királyhoz, előadta, ki az ő apja, elmondta azt is, mi járatban volna, s látta is, hogy egy aranykalitkában egy tarka madár hintál. Mondja a király, hogy ezt hívják rikító madárnak, de a világon nincsen olyan gazdag király aki ezt meg tudná fizetni. - Hanem - azt mondja - hetedhét országon túl él egy, annak van két lova. Az egyik ezüstszőrű, a másik aranyszőrű. Azért a két lóért már elcserélném a madarat. Míg a királyfi gondolkodik rajta, hogy kéne a lovakat megszerezni, bemegy a királyhoz a szép, aranyhajú lánya. Megtetszett neki rögtön, de mint afféle vándor királyfi, nem mert szólni róla. Inkább azt mondta a királynak, elmegy, s ha tudja, elhozza a lovakat. Ment a rettentő hosszú úton, s akkor jutott csak eszébe a síp. Belefújt, máris ott termett a róka. A királyfi elmondta, hogy miként járt. - Meglesznek a lovak, attól ne félj! - mondta a róka, s odaértek egy szemhunyas alatt. Látja ám a királyfi, hogy katonák őrzik az istállót. - Ne törődj vele, csak gyere utánam! Láthatatlanná változom, és máris elhajtjuk tőlük a lovakat. De a róka csinált még valamit, mert az istállóban is maradt két ló, az istálló előtt is állott kettő. Ezeket be is kötötték az ólba, a benti kettőt pedig elkötötték. - Ülj rá az egyikre - mondta a róka -, s vissza se nézzünk! - És a katonák hova lettek? - Azok vannak az

istállóba kötve, nem tudnak azok semmit tenni most már. Míg a királyfi odajárt, az apját nagyon faggatta a királykisasszony, ki volt s mi volt, hová lett a legény, mert szerelmes lett nagyon. Az meg egyszer csak megjelenik a két lóval! A király majdnem a nyakába esett örömeiben, adta is a kalitkát, de a királyfi most sem mert a lányról mondani semmit. Majd csak odakint fűjt bele a sípba, hogy tán a róka kieszel valamit. - Mi baj van? - kérdi. - Nagy baj. Szerelmes lettem a királylányba, de az apja biztos nem adná nekem. - Jól van - azt mondja a róka -, elszöktetjük. Láthatatlanul bemegy a szobájába, visszavátozol, s jön, hogyha akar. Kis idő múlva látja, hogy jönnek ki egymásra borulva. „No, ez rendben van - gondolta a róka -, de akkor már a lovakat is visszük! Átalviszem a túlsó partra őket, énram aztán már nemigen lesz szükség.” Úgy is történt. Jósolták már a jósok is: - Jön a legkisebb királyfi haza, szerencsével járt, nem is egyedül jön! A két idősebb fiú meghallotta, irigyek lettek az öccsükre, és megbeszélték, semmi áron nem engedik, hogy előkerüljön. Volt a királynak a hegyekben egy kastélya, senki nem lakott benne. De az út az előtt vezetett a várig, hát a testvérek lesbe álltak. Ahogy a legkisebb királyfi megpillantotta őket, örömmel ugrott le az ezüstitől, de azok elkapták, s a királylánnyal együtt bezárták a kastélyba, a lovakat az istállóba kötötték. Végül levágták az egyik vadászkutyájukat, a szívéből, májából szedtek össze, s felkapták a rikító madárral a kalitkát. Otthon azt mondták, valami vadállat tépte széjjel a testvérüket, a véres valami maradt csak belőle, és a kalitka a madárral. De a király nem örült a madárnak. A madár is nagyon borzolta a tollát, gyász borult az egész palotára, csak a tudósok bizonygatták: - Él a királyfi! Nem is olyan messze! Addig bizonygatták, hogy a király katonákkal kezdte kerestetni, s meg is találták a kastélyban, még a két lovat is. Zeneszóval vonultak haza. Meglátja a madár a királylányt, rákezd örömeiben a beszédet! Szalad a király a tükörhöz, nézi magát. Hát, uramfia! Fiatal! Megbüntették a két nagyobb fiút, nekikészültek a lakodalomnak, s a király azóta is fiatal, ha a madara él még.

szerk. Dömötör Ákos Fótonfót király - Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest - 1985
<https://www.nepmese.hu/mesetar/mesek/a-rikito-madar>

Az aranytollú madár (Magyar népmese)

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl; volt egyszer egy fiatal király, s annak egy szép felesége.

Még egy esztendeje sem múlt a házasságuknak, háborút üzent a szomszéd ország királya, s a fiatal király keserves könnyhullatások közt elbúcsúzott a feleségétől, s ment a háborúba.

Telt-múlt az idő, a háború sokáig tartott, s azalatt a királynét két aranyhajú gyermekkel áldotta meg az Isten. Fiú volt az egyik, leányka a másik. De a királyné meg sem láthatta szívéből szakadt drága gyermekeit, mert az a vénasszony, akit a király a felesége mellett hagyott, amíg oda lesz

a háborúba, éjnek idején, amint a gyermekek megszülettek, kilopta őket a palotából, beletette egy kosárba, elvitte az erdőbe, s ottan egy fa alá letette.

Reggelre visszatért az öregasszony, s mondja neki a királyné:

– Jaj, hallgasson ide, öreg szülém, milyen csudálatos álmot láttam az éjen! Azt láttam álmomban, hogy két aranyhajú gyermekkel áldott meg az Isten.

Mondotta az öregasszony:

– A bizony elég csudálatos álom, felséges királyné, mert be is teljesedett az álma, de visszafelé. Nem megáldotta az Isten, hanem megverte, mert két szörnyeteg teremtést találtam az ágyában, s hogy meg ne irtózzék tőlük, ha felébred, elvittem az erdőbe, s ott elpusztítottam.

Sírt a szegény királyné, hogy őt az Isten így megverte, de aztán mégiscsak köszönte az öregasszony jószágát. Ha már úgy volt, ahogy volt, s csakugyan szörnyeteg teremtésekkel verte meg az Isten, jobb volt, hogy meg sem is látta, s még jobb, hogy a király nem látja meg – ne is tudjon róluk.

Hej, pedig ha tudta volna, hogy a vénasszony boszorkány volt valóképpen, s azt szerette volna, hogy a király az ő leányát vegye feleségül! De a királyné erről semmit sem tudott.

Hát azalatt az erdőben mi történt? Az történt, hogy ahová a gyermekeket letette a boszorkány, arra ment egy fehér szarvas, szarvánál fogva fölvette a kosarat, s vitte a gyermekeket az erdőn át. Ment, mendegélt a szarvas, aztán megállott egy csorgós kútnál (domboldalon lévő kútféle, amelyből állandóan csorog a víz – a szerk.), ott háromszor egymás után nagyot bődült, hogy csak úgy zengett belé az erdő.

Egyszerre csak honnét, honnét nem előlibben egy tündérleány, lekapja a kosarat a fehér szarvas szarváról, és eltűnt a sűrű rengetegben. Ez a tündérleány az erdők leánya volt. Ott lakott az erdőben, mégpedig gyémántpalotában, egyes-egyedül. No, most már nem volt egyedül.

Örült is a gyermekeknek, hogy nem találta helyét nagy örömeiben. Úgy dajkálta őket, mintha édesgyermekei lettek volna.

Telt-múlt az idő, a gyermekek már hétesztendősek voltak, s egyszer az erdők leánya elküldi a fiút egy korsóval, hogy hozzon vizet a csorgós kútról, de meghagyta erősen, hogy sokáig ne maradjon, siessen vissza a palotába; a korsóra pedig úgy vigyázzon, mint a szeme fényére.

Elmegy a fiú a csorgós kúthoz, s amint éppen vizet akarna meríteni, látja, hogy egy aranytollú madárka mind ott repked fölötte. Mindjárt félbehagyta a vízmerítést, szerette volna megfogni a madarat, kapkodott utána a kezével, a kalapjával, még a korsójával is, de hiába, az aranytollú madár csak ingerkedett vele. Meg-megcsapta a szárnyával a fiú arcát, s mikor éppen meg akarta fogni, huss! följebb reppent. Aztán ismét lecsapott a madárka, csalogatta a fiút, addig s addig,

hogy a fiú utána dobta a korsót. Haj, istenem, de lett erre sírás! Most ő mit tudjon csinálni? Ha korsó nélkül megy haza, megveri az anyja!

Ezalatt az erdők leánya nem tudta elgondolni, hová maradhat ilyen sokáig a fiú, utána küldötte a kisleányt, de ennek is egy korsót adott a kezébe, s ugyancsak a lelkére kötötte, hogy egy szempillantás alatt mind a ketten otthon legyenek.

Odamegy a kisleány, s hát a testvére sír keservesen.

– Hát te miért sírsz?

– Jaj, hogyan sírnék, lelkem, testvérem! Látod azt a szép aranytollú madarat? Meg akartam fogni, s eltörött a korsóm.

Abban a pillanatban ismét lecsapott az aranytollú madár, s meglegyintette a kisleány arcát.

– Jaj de szép! Jaj de szép! – kiáltott a kisleány, s utánacapott a madárnak. De ahogy utánacapott, puff! kiesett a korsó a kezéből, s eltört az is. De még csak most volt igazi sírás, de olyan, hogy aki hallja történetesen, megesik a szíve rajtuk.

– Jaj, édes Istenem – sírtak a gyermekek -, most hogy menjünk vissza az anyánkhoz?!

Amint így keseregnek, egyszerre csak megszólal a madár:

– Ne sírjatok, gyerekek! Az, aki titeket felnevelt, nem édesanyátok. A ti édesanyátok ezen a rengeteg erdőn túl lakik, s ennek az országnak a királynéja. Csak gyertek mindenütt utánam, amerre én repülök. Nem viszlek egyenesen haza, mert még valamiképpen elpusztítana az a boszorkány, aki az erdőbe hozott, de ne búsuljatok, majd rátok talál a ti édesszülétek.

Repült a madár keresztül az erdőn szép csendesen, s mentek utána a gyermekek. Mikor aztán az erdő széléhez közeledtek, egyszerre csak lecsapott a madár a földre, s mondotta a gyerekeknek:

– Gyertek ide, gyertek! Ezt az almát s ezt a vesszőt vegyétek fel!

Odaszaladtak a gyermekek, s hát uramteremtőm, mi van ott: egy gyémántalma s mellette egy aranyvessző!

Az egyik felveszi az almát, a másik a vesszőt, aztán a madár tovább száll, a gyermekek meg mindenütt utána. Kérnek az erdőből, rengeteg nagy pusztaságra érnek, rengeteg nagy pusztaságnak a közepén leszáll az aranytollú madár, s mondja a gyermekeknek:

– No, gyerekek, ezt az almát üssétek meg a vesszővel, s olyan gyémántpalota kerekedik ide, hogy csudájára jár majd az egész világ. A palota hetvenhetedik szobájában egy képet találtok a falon, az az édesapátok s édesanyátok képe lesz. Azt a képet sűrű fátyollal takarjátok le, majd eljő aztán az apátok s az anyátok, s megkérdik tőletek, hogy mi van a fátyol alatt. Ti csak mutassátok meg bátran, abból rátok ismernek, s minden jóra fordul.

Többet nem mondott az aranytollú madárka. A gyermekek megköszönték irántuk való jóságát, s azzal az aranytollú madár visszarepült a rengeteg erdőbe.

Amint a madár elrepült, a gyermekek letették a gyémántalmát a földre, rásuhintottak az aranyvesszővel, s ím, kerekedett belőle egy olyan gyémántpalota, hogy szemük-szájuk tátva maradt a csodálkozástól.

Fölmennek a gyémántgarádicsokon, végigsétálnak a szobákon, de mi minden volt azokban a szobákban, Istenem, azt emberi száj nem tudná elmondani. Aranylócák, gyémántalmáriomok, ezüstasztalok, ezüstasztalokon aranytálak s poharak, s volt étel-ital, minden, ami jó, megenni való. Maradhettek itt, akár örök életükre, a sok drága jóból ki nem fogynak soha. Eltelt egy hét, el talán kettő is, amíg minden szobát bejártak, s míg mindent jól megcsudáltak, úgy értek a hetvenhetedik szobába, a legutolsóba. Abban nem volt egyéb a képnél.

Jaj, édes Istenem, de megörültek ennek a képnek! Csókolták százszor, ezerszer, aztán sűrű fátyollal szépen betakarták, s többet nem volt nyugodalmuk, várták éjjel-nappal az édesanyjukat s az édesapjukat.

Eközben nagy híre ment a gyémántpalotának, jöttek a csudájára mindenfelől. Mindenki jött, csak a király nem.

Hanem addig beszéltek a fülébe az udvarbeli népek, hogy így, hogy úgy, nézze meg, mert olyan szép palotát világon való életében még ő sem látott – hogy ő is elszánta magát a palota látására. Észrevette ezt a boszorkány, megsejdtette a gonosz lélek, hogy abban a palotában a király gyerekei laknak, s most azon kezdett mesterkedni, hogy a királyt visszatartsa. Fogta magát, valami port vetett a király kávéjába, s a király attól olyan rosszul lett, hogy nem mehetett el, pedig már elé is állott volt a hatlovas hintó.

Mondja a boszorkány a királynak:

– Ó, hagyja el, felséges királyom, minek is menne oda, majd én elmegyek, megnézem, s szegről-végre mindent elmondok felségednek.

– Jól van – mondja a király -, hát eredj, nézd meg.

Elmegy a vén boszorkány a hatlovas hintón, behajtat a palota kapuján, a gyermekek elébe mennek, s fogadják nagy tisztelettel. Járnak-kelnek a kertben, mindent megmutogatnak a vén boszorkánynak; aztán felvezetik a palotába, végigvezetik a szobákon, csak éppen a hetvenhetedikbe nem vezették be.

„Ördög fajzatjai – mormogta magában a vén boszorkány -, tudom, hogy mit rejtegettek ottan, de csak várjatok!” Aztán kimentek a palotából, s mikor leértek a kertbe, azt mondja a vén boszorkány:

– Hiszen szép, szép a palota, szép a kert is, de akkor volna csak igazán szép, ha idehoznátok a *világ zengő fáját*.

Többet nem szólt a boszorkány, elhajtatott, mint a fergeteg, s a gyerekek magukra maradtak, de ettől a pillanattól kezdve a fiúnak nem volt nyugodalma.

Azt mondta a húgának:

– Egy életem, egy halálom, addig meg nem nyugszom, míg a világ zengő fáját meg nem találom.

Hiába beszélt a húga, hogy ne menjen, van elég fa az ő kertjükben, szebbnél szebb, a fiúnak nem volt maradása: elindult hetedhét ország ellen.

Ment, mendegélt a királyfi hegyeken-völgyeken által, hét nap hét éjjel meg sem állott, s akkor ért egy fekete várba. Ennek a várnak a kapuja előtt egy nagy fekete ördög állott strázsát. Rákiált a királyfira:

– Hé, megállj! Ki vagy?! Mit akarsz?!

Mondja a királyfi:

– Én a világ zengő fáját keresem, nem tudna-e kend útbaigazítani?

Mondotta az ördög:

– Sok mindent láttam s hallottam, de a világ zengő fájának hírét sem hallottam. De innét hét mérföldre van még egy ilyen fekete vár, az előtt az egyik bátyám áll strázsát, menj oda, hátha útbaigazít.

Továbbmegy a királyfi, elér ahhoz a fekete várhoz, s hát csakugyan ott áll a kapuja előtt egy nagy fekete ördög, s rákiált az is:

– Hé, megállj! Mit akarsz?!

Mondja a királyfi, hogy mit akar.

– Hírét sem hallottam, fiam. Talán a bátyám tud róla. Eredj, megtalálsz hét mérföldre innét, az is strázsát áll egy ilyen vár előtt, mint én. Az mindent tud, kérd meg szép szóval, talán útbaigazít. Megy a királyfi a harmadik várhoz, de már messziről megfenyegette az ördög.

– Ide ne jöjj, ha az életed kedves!

– De ha már eddig eljöttem – mondotta a királyfi -, egy életem, egy halálom, nem fordulok vissza.

Ment nagy bátran az ördög elé, köszöntötte illendőképpen.

Rákiált az ördög:

– Mondtam, úgy-e, hogy ne jöjj ide?! Mit akarsz?

Mondotta a királyfi szelíden:

– Ne haragudjék, kend, a világ zengő fáját keresem, ha tudja, merre van, igazítson útba, ha nem tudja, Isten áldja, megyek tovább.

Tetszett az ördögnek ez a bátor beszéd, és azt mondotta a királyfinak:

– Megállj, fiam, megállj! Jó helyen kereskedel: itt van a világ zengő fája ebben a várban. Csak vidd el, ha embere tudsz lenni, én már úgymint meguntam a zengését. Nesze, itt egy aranyvessző, ezzel sújtsd meg a vár hetedik kapuját, arra a kapu megnyílik, te szaladj be, ne nézz se jobbra, se balra; hívnak, csalogatnak szebbnél szebb asszonyok s leányok, hogy maradj ott, de te se rájuk ne nézz, se rájuk ne hallgass, hanem szaladj a kert közepére, ott van a világ zengő fája, színarany az ága, levele, mindene, s olyan szép nótákat zeng, hogy a szíved majd meghasad belé, de te meg se állj, hanem háromszor kerüld meg visszafelé, aztán szaladj ki, ahogy tudsz, mert ha az orrod előtt becsapódik a kapu, ott maradsz örök életedre.

A királyfi mindenben megfogadta az ördög szavát. Bement a várba, s szaladtak elébe a szép asszonyok s lányok, hívták, csalogatták édes szóval, de ő meg sem állott, félre sem pillantott, futott egyenesen a világ zengő fájához, háromszor megkerülte visszafelé, aztán, uccu neki, vesd el magad! ki a várból, mintha szemét vették volna ki. Éppen jókor ért ki, mert mindjárt becsapódott a kapu rettentő döndüléssel – ott is maradt a csizmája sarka.

Ment a királyfi, meg sem állott hazáig, s hát mire hazaért, ott volt a kert közepében a világ zengő fája. Zengett-zúgott, elhallott a zengése messze földre, s jöttek a népek mindenfelől, látni s hallani a nagy csudát.

Meghallotta a fa híret a király is.

– No – mondotta -, most már csakugyan elmegyek.

De az az istentelen boszorkány megint valami port kevert a kávéjába, s a királynak most is otthon kellett maradni. Akkor bement hozzá a boszorkány, s mondotta:

– Én nem is tudom, minek kívánczik felséged az után a fa után. Majd én megnézem minden ága-bogát, levelét, s amit láttam, mindent elmondok felségednek, tőviről hegyire.

Hát jól van, a király otthon maradt, a boszorkány elment. A gyermekek fogadják s mutatják nagy örömmel a világ zengő fáját. Majd megpukkadt a boszorkány a bosszúságtól, de jó arcot mutatott, s mondta a királyfinak:

– No, ez igazán szép fa, de még csak az volna a szép, ha ezen a fán énekelne a *világ szépen szóló madara*.

Ahogy elment a vén boszorkány, indult a királyfi is. Egyenesen azon az úton ment, ahol először járt. Ment az első fekete várhoz, onnét az ördög utasította a másodikhoz; a második a harmadikhoz.

– Hát te mit akarsz itt megint? – kérdezte az ördög.

Mondotta a királyfi:

– Én a világ szépen szóló madarát keresem, ugyan bizony, hallotta-e hírét?

– Nemcsak hírét hallottam, hallom a hangját is mindennap. Meg is untam már, vigyed, ha tudod. Megtalálod a várnak a nyolcadik szobájában. Abban a szobában annyi az aranykalitka, hogy esztendeig sem győznéd megszámlálni. Ezekben a kalitkákban szebbnél szebb aranytollú madarak énekelnek, de te ezekre rá se nézz, mert a világ szépen szóló madara rozsdás kalitkában van, s ha amiatt ott hagynád, bizony mondom neked, élve nem kerülsz ki a várból.

Fogadkozik a királyfi, hogy így, meg úgy, nem bánja; tőle ugyan ellehetnek a többi madarak, rájuk sem néz. Hanem mikor bement a nyolcadik szobába, amennyi madár volt, mind énekelt, csak az nem, melyik a rozsdás kalitkában volt.

Gondolja a királyfi: „Ej ez nem lehet a világ szépen szóló madara.”

Hirtelen lekapott taláalomra egy kalitkát, s szaladott ki az udvarra, de ott meg is állott mindjárt, mintha odacövekelték volna. Amint az udvarra ért, egyszeriben kőbálvánnyá változott.

Várja, várja a királykisasszony a bátyját, de hiába várja. Ő bizony, mit gondol, mit nem magában, bezárja a gyémántpalotát, s elindul a bátyja után. Ment egyenesen azon az úton, ahol a bátyját elindulni látta, s addig ment, mendegélt, míg az első fekete várhoz nem ért. Ott állott az ördög most is, és megszólította a leánykát:

– Hát te hol jársz itt, ahol a madár se jár?

– Jaj, ne is kérdje, ördög bácsi! A bátyámat keresem, aki elment a világ szépen szóló madaráért, s valahol elveszett szegény.

Mondta az ördög:

– Én láttam, mikor itt elment, beszéltem is vele, de visszajönni csakugyan nem láttam. Eredj a bátyámhoz, hét mérföldre van innét a vára, hátha az többet tud, mint én.

Ment a szegény leány, el is ért a második várhoz, de az az ördög sem tudott többet mondani.

Ment a harmadikhoz, az már megmondta az igaz valóságot.

– Jó helyen jársz, húgocskám! Itt van a bátyád, csak eredj be a várba, megtalálod kőbálvány képében. Ha szavamat nem fogadta, hát úgy vette hasznát. Ha te reám hallgatsz, a világ szépen szóló madarát is megkapod s a bátyádat is megszabadítod. Szaladj be a nyolcadik szobába, akaszd le hirtelen a rozsdás kalitkát, azzal szaladj ki, a kőbálványt háromszor visszafelé kerüld meg, aztán vissza se nézz, szaladj, ahogy tudsz, meg se állj hazáig.

Bemegy a királykisasszony, látja a bátyját kőbálvány képében, majd megszakadt a szíve, de mégsem állott meg. Futott a nyolcadik szobába, ott sem nézett sem jobbra, sem balra. Tőle ugyan csilloghattak-villoghattak az aranykalitkák, énekelhettek az aranytollú madarak, csak a rozsdás kalitkát nézte, s amint meglátta, lekapta a szegről, szaladt ki, ott kint a kőbálványt

háromszor megkerülte visszafelé, s aztán vissza sem nézett, futott ki a vár kapuján. Így is éppen akkor döndült be a kapu, mikor kilépett, oda is szakadt egy darab a szoknyája széléből. Ott elbúcsúzott az ördögtől, el a másiktól, el a harmadiktól, s ím, halljatok csudát, mikor hazaért, már otthon volt a bátyja. Egyszeriben felelesztették a világ szépen szóló madarát a világ zengő fájára, de olyat még a világ nem hallott, mikor egyszerre zengett a fa s énekelt a madár.

Fának a zengése, madárnak az éneke elhallott a világ végére. De jöttek is a népek világ minden tájékáról, annyian jöttek, hogy nem fértek az udvaron, a kertben, a palotában.

Mikor a király meghallotta a világ szépen szóló madarának az énekét, kikiáltott a kocsisnak, hogy fogjon be a hatlovas hintóba, meg kell, hogy nézze azt a csudát. Hanem az a vén gonosz lélek harmadszor is megrontotta a királyt. Nagy, nehéz betegség verte le a lábáról, hétszer is kirázta a hideg egymás után.

– Lássá, lássa, felséges királyom – mondotta a vén boszorkány -, minek is akart odamenni, bizonyosan amiatt lett beteg. Majd én elmegyek, s megnézem azt a madarat is.

Elmegy a boszorkány, megnézi a madarat, s mondja a királyfinak:

– No, én igazán nem hittem volna, hogy el tudd hozni a világ szépen szóló madarát. Hátha még a világ ezüstitavát ide tudnád hozni, akkor lenne még csak szép a kerted!

Gondolta magában a királyfi: „Hiszen hadd el, elhozom én azt is. Ott van az a tó is, ahol a világ zengő fája volt, láttam én jól.”

Harmadszor is elmegy a királyfi, egyenest abba a fekete várba, ahol a világ ezüstitava volt. De hogy biztatták, csalogatták eddig a tündéraszonyok s leányok, hogy nem: mostan közrefogták, cirókálták-morókálták, édes szóval mondogatták:

– Maradj itt! Mennyországban sem lesz ilyen dolgod!

Egyszer-egyszer megtántorodott a királyfi, de aztán még gyorsabban nekiiramodott, egy szempillantásra megkerülte a tavat visszafelé, azzal ki a várból nagy hirtelen, meg sem állott hazáig, s hát mire hazaért, már ott is volt a tó a világ zengő fája mellett, úszkáltak, játszadoztak benne a szép aranyhalak.

Híre ment a világ ezüstitavának is, de mármost a király sem nem evett, sem nem ivott, csak hogy megláthassa azt a sok csudát.

Hiába mesterkedett a boszorkány, befogatott a hintájába, vitte a feleségét is, mentek egyenest a gyémántpalotába.

A gyermekek elejükbe mentek, s amint a király meglátta őket, mindjárt mondta a feleségének:

– Nézd, feleség, hogy hasonlít reád ez a leányka!

– Azám – mondotta a királyné. – Ez a fiú meg szakasztott olyan, mint te.

De nem szóltak semmit a gyermekeknek, csak mentek velük, s megnézték a világ ezüsttavát, a zengő fát, a szépen szóló madarat, aztán fölmentek a palotába, végigsétáltak a szobákon, be a hetvenhetedikbe is.

– Hát az alatt a fátyol alatt mi van? – kérdezte a király.

A gyermekek szépen levették a fátyolt, s ím, ott látta a király s királyné a maga képét.

De még csak most ámultak-bámultak igazán. Mindjárt el kellett mondani mindent a gyermekeknek, amit tudtak. Hej, volt öröm, édes Istenem, de milyen nagy öröm!

Egyszeriben vitték a gyermekeket, hintóba ültették, s mentek haza a király palotájába.

– Ki a házból, vén boszorkány! – kiáltott a király.

Ott mindjárt a ló farkára köttette, a városon végighúzatta, aztán a testét négyfelé vágatta, s úgy szegezték ki a vár négy kapujára.

Arra megszólalt a világ zengő fája s a világ szépen szóló madara, de olyan szépen, olyan ékesen, hogy sírt, aki hallotta. Hét álló hétig állott a vendégség a király házában. A zengő fa folyton zengett, a szépen szóló madár folyton énekelt, összegyűlt az egész világ, volt nagy tánc, hejehuja, vigasság.

Holnap legyenek mind a ti vendégetek!

(Benedek Elek: Magyar mese– és mondavilág 3. kötet)

<https://meselekneked.hu/nepmesek/magyar-nepmesek/az-aranytollu-madar-magyar-nepmese/>

A fekete madár (német népmese)

Volt egyszer egy szegény ember meg egy szegény asszony. Semmijük se volt, se házuk, se kertjük, csak az ég a fejük fölött. S hogy mégse csurogjon az eső a nyakuk közé, egy eceteshordóban laktak.

Ha bemásztak a hordóba, ha kimásztak belőle, egyformán sokat veszekedtek, de annál kevesebbet dolgoztak.

Egyszer bemenekült hozzájuk az eceteshordóba egy fekete madár, s kérte, hogy meghúzódhasson náluk, amíg a vércse továbbrepül.

Az ember meg az asszony barátságosan megápolták a madarat, s mikor a vércse it továbbállt, útnak eresztették.

A fekete madár megköszönte jószágukat, s így szólt:

- Ha valamit nagyon szeretnétek, csak tapsoljatok hármat, mindjárt itt leszek, s amit kívántok, megteszem.

Ők meg tanakodni kezdtek, mit kérjenek. Megegyeztek, hogy először is egy szép házat kívánnak, tele kamrával, pincével. Legyen az istállóban tehén, az ólban disznó, az udvaron baromfi.

S mindjárt tapsoltak hármat. A fekete madár meg is jelent rögtön, s azt mondta:

– Köszönöm a figyelmeztetést – mondta. – Majd résen leszek.

– Minden meglesz! De a következő pillanatban az eceteshordó is eltűnt, s a szegény ember meg a szegény asszony egy szép házban találták magukat.

Boldogok voltak – sokáig még veszekedni is elfelejtettek. Egyszer aztán azt mondta az asszony:

- Meguntam ezt a házat, szeretnék palotában lakni, selyemruhában járni, hintóban ülni!

- Jól van – mondta az ember. S megint tapsoltak hármat.

Újra jött a fekete madár – és most is azt mondta: – meglesz! S eltűnt. De eltűnt vele a ház is, az istálló, az ól az udvar – és egy gyönyörű palota kertjében találták magukat, az asszonyon selyemruha volt, az emberen bársony, s az aranyos hintó is ott állt befogva – akár rögtön beülhettek volna.

Így éldegéltek egy darabig boldogan – míg csak az asszony meg nem kívánta, hogy királyné legyen, az ura meg király. S tapsoltak újra hármat.

Jött a madár – s az asszony odakiáltotta neki:

- Királyné akarok lenni!

De alighogy ezt kimondta, a palotára nagy fekete felhő szállt, s a fekete felhő közepéből hatalmas hangon így kiáltott a fekete madár:

- Takarodjatok vissza az eceteshordóba!

Így aztán minden odalett, ami volt. Mehettek vissza az eceteshordóba.

<https://mesekukac.hu/a-fekete-madar/>

A nyulacska harangocskája (Magyar népmese)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nyulacska. Ennek a nyulacskának volt egy szépen szóló harangocskája. Egyszer a nyulacska elment az erdő szélére, lefeküdt egy bokor tövébe, és a bokorra felakasztotta a harangocskáját. Reggel, mikor felébredt, a bokrot sehol sem látta, hanem egy nagy fát látott helyette. Felnézett reá, és látta, hogy a harangocskája a fán van. Kérte a fát, hogy adja vissza a harangocskáját, de a fa nem adta vissza. Ekkor a nyulacska elment a fejszéhez, és kérte, hogy a fát vágja ki, hogy a fa adja vissza a szépen szóló harangocskát. De a

fejsze nem vágta ki a fát. Most a nyulacska elment a köszörűkőhöz, hogy fenje meg a fejszét, hogy a fejsze vágja ki a fát, hogy a fa adja vissza a harangocskát. De a köszörűkő nem fente meg a fejszét. Ekkor a nyulacska elment a vízhez, hogy hajtsa a köszörűt, hogy a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De a víz nem hajtotta a köszörűt. Ekkor a nyulacska elment a bikához, hogy igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De a bika nem itta meg a vizet. Ekkor a nyulacska elment az egérhez, hogy csípje meg a bikát, a bika igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De az egér nem csípte meg a bikát. Ekkor a nyulacska elment a macskához, hogy fogja meg az egeret, az egér csípje meg a bikát, a bika igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. A macska azt mondta, hogy ő megfogja, de előbb adjon neki tejecskét. A nyulacska elment a tehénhez, kért tőle tejecskét. A tehén azt mondja, hogy ő ad tejecskét, csak vigyen neki füvecskét. A nyulacska elment a kaszáshoz, hogy adjon neki füvecskét. A kaszás adott is füvecskét, s a nyulacska vitte a tehénnek. A tehén adott neki tejecskét, s a nyulacska vitte a macskának. A macska megfogta az egeret, az egér megcsípte a bikát, a bika megitta a vizet, a víz hajtotta a köszörűkövet, a köszörűkő megfente a fejszét, a fejsze kivágta a fát, a fa visszaadta a szépen szóló harangocskát. A nyulacska megörvendett, a szépen szóló harangocskát visszaakasztotta a nyakába, és mindig ott tartotta. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj végére!

<https://www.nepmese.hu/mesetar/mesek/a-nyulacska-harangocskaja>